

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **B. S.,** zastoupeného JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D., advokátem se sídlem Karlovo náměstí 28, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 6. 2018, č. j. 29 A 95/2016 - 105,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci **se vrací** soudní poplatek ve výši 1 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobce JUDr. Tomáše Těmína, Ph.D., a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 7. 12. 2015, č. j. OAM-470-30/ZR-2014, Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“) zrušilo platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. a) a f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a stanovilo mu lhůtu k vycestování z území 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Důvodem byla žalobcova opakovaná trestná činnost, kterou byl jednak narušen veřejný pořádek, jednak byla naplněna podmínka pravomocného odsouzení pro úmyslný trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.

[2] Rozhodnutím ze dne 26. 5. 2016, č. j. MV-17737-5/SO-2016, žalovaná k odvolání žalobce rozhodnutí ministerstva změnila tak, že platnost povolení k trvalému pobytu zrušila pouze dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, přičemž lhůta k vycestování zůstala nedotčena. Důvodem této změny byla skutečnost, že ministerstvo neprokázalo narušení veřejného pořádku ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť vycházelo i z podkladů, které se nevztahují k osobě žalobce, nýbrž k osobě V. S., za kterého se měl žalobce dle sdělení Policie České republiky v minulosti na území České republiky údajně vydávat a pod jehož identitou se měl dopouštět trestné činnosti. Podle žalované z toho nelze bez dalšího dovozovat trestnou činnost žalobce. Žalobce byl pod jménem B. S. pravomocně odsouzen pouze jednou, a to za přečiny krádeže a neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce čtrnácti měsíců, čímž byla naplněna hypotéza § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců.

II.

[3] Rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 5. 6. 2018 zamítl.

[4] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, neboť jak vyplývá ze správního spisu, rozsudkem Městského soudu v Brně (dále jen „městský soud“) ze dne 20. 8. 2012, č. j. 5 T 147/2012 - 321, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 6. 11. 2012, sp. zn. 4 To 448/2012, byl žalobce pravomocně odsouzen za spáchání přečinu krádeže dle § 205 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, a přečinu neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku dle § 234 odst. 1 téhož zákona k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání čtrnácti měsíců ve věznici s dozorem nepodmíněně. Jinými slovy, žalobce byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslných trestných činů k nepodmíněnému trestu odnětí svobody tak, jak to předpokládá § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců.

[5] Na tomto závěru podle krajského soudu nic nemění skutečnost, že žalobce byl účasten amnestie prezidenta republiky. Jak totiž vyplývá z usnesení Městského soudu v Brně ze dne 1. 3. 2013, sp. zn. 5 T 147/2012, jímž bylo o použití amnestie rozhodnuto, podle čl. III odst. 1 a 2 rozhodnutí prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013, č. 1/2013 Sb., o amnestii, se žalobci promíjí nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání čtrnácti měsíců (resp. jeho nevykonaná část) s podmínkou, že se nedopustí trestného činu v době odpovídající lhůtě pro zahlazení odsouzení. V případě žalobce tak došlo podle krajského soudu k agraciaci (prominutí či zmírnění trestu), ovšem nikoliv k rehabilitaci, tedy zahlazení důsledku trestu, což je patrné i z textu samotného rozhodnutí o amnestii. V jeho článcích I a IV je výslovně uvedeno, že na osoby, kterým se promíjí trest podle uvedených článků, se hledí, jako by odsouzeny nebyly. *A contrario*, článek III vztahující se na žalobce takové ustanovení neobsahuje, na žalobce se proto i po užití amnestie hledí jako na odsouzeného.

[6] Krajský soud se dále zabýval přiměřeností zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života, neboť žalobce má v České republice manželku a tři děti. Krajský soud se ztotožnil s argumentací

správních orgánů, že žalobci bylo toliko odebráno nejvyšší pobytové oprávnění. Žalobci tedy nebyl zakázán další pobyt v České republice, a může tak požádat o pobytové oprávnění nižšího standardu (např. o přechodný pobyt za účelem sloučení rodiny či zaměstnání). Tato skutečnost významným způsobem oslabuje argumentaci žalobce o nepřiměřenosti rozhodnutí žalované. Krajský soud zároveň odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 - 30, podle něhož je odsouzení pro závažný zločin zásadně důvodem, pro který je z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života cizince přiměřené zrušit mu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců povolení k trvalému pobytu, a to i za situace, kdy to s největší pravděpodobností povede k odloučení cizince od jeho manželky a dětí, pokud budou chtít i nadále zůstat v České republice, anebo k tomu, že manželka a děti budou muset společně s cizincem opustit Českou republiku, budou-li chtít i nadále žít společně s ním. V řízení nebyla podle krajského soudu prokázána ekonomická aktivita žalobce, na níž by zásadním způsobem záviselo uspokojování základních životních potřeb členů jeho rodiny. Nijak nebyla prokázána ani „závislost“ řádné výchovy žalobcovy nezletilé dcery (v době rozhodování žalované jí bylo čtrnáct let) na trvalé přítomnosti žalobce. Citová vazba mezi žalobcem a jeho potomky zůstala toliko v rovině tvrzení.

III.

[7] Rozsudek krajského soud napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[8] Podle stěžovatelova názoru nebyly v jeho případě splněny podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, a to s ohledem na rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. 1. 2013 a následné usnesení Městského soudu v Brně ze dne 1. 3. 2013, sp. zn. 5 T 147/2012, kterým mu byl uložený trest prominut. V důsledku amnestie prezidenta republiky se na něj hledí, jako by mu nepodmíněný trest odnětí svobody uložen nebyl. Jestliže tedy bylo stěžovateli zrušeno povolení k trvalému pobytu s odůvodněním, že byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, je toto rozhodnutí nesprávné a nezákonné. Jelikož krajský soud potvrdil rozhodnutí žalované navzdory amnestii prezidenta republiky, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Rozhodnutí žalované v tomto ohledu porušuje § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

[9] Stěžovatel se navíc domnívá, že v jeho případě nebyly splněny podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu také z toho důvodu, že by toto rozhodnutí nepřiměřeně zasáhlo do jeho soukromého a rodinného života. Má totiž v České republice veškeré rodinné a sociální zázemí, má zde manželku, tři děti a vnuka, přičemž všichni jeho rodinní příslušníci mají na území České republiky povolený pobyt. Zrušení povolení k trvalému pobytu je v rozporu se zájmem na slučování rodin a výrazným způsobem by narušilo jeho rodinný život. Žalovaná podle stěžovatele opomněla, že soukromý a rodinný život člověka netvoří pouze schopnost vytvořit rodině materiální zázemí a úspěšné zajištění školní docházky a prospěchu nezletilých dětí.

[10] Stěžovatel zároveň podal návrh na odkladný účinek kasační stížnosti, a to s ohledem na intenzivní zásah do jeho práv i práv jeho rodiny, ke kterému by došlo výkonem rozhodnutí žalované, tedy jeho vycestováním.

IV.

[11] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto důvodem. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

[14] Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře již dříve. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS, v němž vyložil, že „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné*“. Nejvyšší správní soud též vyslovil v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Judikatuře Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS) je jinak společný závěr, že „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka řízení klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá*“. Obdobně judikoval i Ústavní soud, který konstatoval, že „*[s]oudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka*

řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny“ (srov. nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08).

[15] V projednávané věci však Nejvyšší správní soud taková pochybení v napadeném rozsudku krajského soudu neshledal, neboť je z něj zřejmé, jakými úvahami se krajský soud řídil a z jakých důvodů žalobu zamítl. Napadený rozsudek není nepřezkoumatelný ani z důvodu údajně nedostatečného posouzení důsledků amnestie prezidenta na stěžovatelovu situaci, jak je vyloženo níže.

[16] Následně zdejší soud přistoupil k posouzení kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a dospěl k závěru, že není důvodná.

[17] Podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, Ministerstvo vnitra zruší povolení k trvalému pobytu, pokud byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.

[18] Mezi účastníky řízení není sporu o skutkových okolnostech, zejména o tom, že stěžovatel byl rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 20. 8. 2012, č. j. 5 T 147/2012 - 321, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 6. 11. 2012, sp. zn. 4 To 448/2012, pravomocně odsouzen za spáchání přečinu krádeže dle § 205 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a přečinu neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku dle § 234 odst. 1 téhož zákona k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání čtrnácti měsíců ve věznici s dozorem nepodmíněně. Není sporu ani o tom, že stěžovatel byl účasten amnestie ze dne 1. 1. 2013. O použití amnestie bylo u stěžovatele rozhodnuto usnesením Městského soudu v Brně ze dne 1. 3. 2013, sp. zn. 5 T 147/2012, ve kterém soud uvedl, že se stěžovateli promíjí nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání čtrnácti měsíců (resp. jeho nevykonaná část) s podmínkou, že se nedopustí trestného činu v době odpovídající lhůtě pro zahlazení odsouzení. Sporné jsou mezi účastníky pouze důsledky amnestie ve vztahu k důvodům pro zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatele podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců.

[19] Nejvyšší správní soud úvodem připomíná, že pravomocné odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu má pro odsouzeného celou řadu důsledků. Není jím pouze konstatování viny konkrétního odsouzeného ve vztahu ke konkrétnímu trestnému činu a stanovení trestu, či určení škody nebo nemajetkové újmy, jež má být poškozeným nahrazena v penězích, nebo bezdůvodného obohacení, které má být vydáno, ale také dočasná ztráta obecné bezúhonnosti a specifické důsledky předpokládané zvláštními zákony, včetně zákona o pobytu cizinců.

[20] Amnestie vyhlášená prezidentem republiky, stejně jako jeho individuální milost, neodstraňuje všechny tyto následky, nýbrž pouze ty, které jsou v rozhodnutí o amnestii výslovně uvedeny. Amnestií tak lze rozhodnout o abolici (nezahájení či skončení trestního řízení), agraciaci (prominutí či zmírnění trestu) či rehabilitaci (zahlazení důsledků trestu). Takto jsou složky amnestie vykládány i v judikatuře Nejvyššího správního soudu, jak bylo ve vztahu k prezidentské amnestii z 1. 1. 2013 konstatováno v rozsudku ze dne 24. 2. 2016,

č. j. 10 As 237/2015 - 37, publ. pod č. 3402/2016 Sb. NSS: *„[14] V dané věci se tedy jedná o agraciační a rehabilitační formu amnestie. Účinkem agraciace je odpuštění nebo zmírnění trestu uloženého soudem [odst. 1 písm. b) cit. článku amnestie], netýká se to však následků trestu. Účinkem rehabilitace je naopak odstranění nepříznivých následků uloženého nebo vykonaného trestu [odst. 3 cit. článku amnestie]. Odsouzení je tak zahlazeno a odsouzený se považuje za osobu bezúhonnou, jestliže tomu nepřekáží jiné dosud nezahlazené odsouzení.“* Rozhodnutí o amnestii ovšem nevztahuje oba tyto důsledky na všechny osoby, jichž se amnestie týká.

[21] Jak správně poukázal krajský soud, v článcích I a IV rozhodnutí prezidenta republiky č. 1/2013 Sb., o amnestii, je výslovně uvedeno, že se na osoby, kterým se promíjí trest podle uvedených článků, hledí, jako by odsouzeny nebyly, v těchto dvou článcích je tedy přítomen i rehabilitační aspekt amnestie. Naopak článek III rozhodnutí o amnestii takovou formulaci neobsahuje:
„(1) Promíjím s podmínkou, že se osoba, které byl trest prominut, nedopustí trestného činu v době odpovídající lhůtě pro zahlazení odsouzení, nepodmíněné tresty odnětí svobody uvedené v odstavcích 2 a 3 tohoto článku.
(2) Promíjím nevykonané nepodmíněné tresty odnětí svobody nebo jejich zbytky, pokud byly tyto tresty pravomocně uloženy před 1. lednem 2013, pokud byl uložen trest nepřevyšující 24 měsíců a zároveň nebyl trest uložen
a) za zločin, při němž byla způsobena smrt nebo těžká újma na zdraví, nebo
b) za zločin proti životu a zdraví, proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti, anebo proti rodině a dětem, nebo
c) osobě, která kromě trestné činnosti, o níž se rozhoduje podle tohoto článku, byla v posledních pěti letech před 1. lednem 2013 odsouzena k nepodmíněnému trestu odnětí svobody nebo která byla v posledních pěti letech před 1. lednem 2013 propuštěna z výkonu trestu odnětí svobody, pokud se na ni nehledí, jako by odsouzena nebyla.
(3) Promíjím nevykonané nepodmíněné tresty odnětí svobody nebo jejich zbytky, pokud byly pravomocně uloženy před 1. lednem 2013 a pokud byl uložen trest ve výměře nepřevyšující 36 měsíců a zároveň osoba, které byl trest uložen, dosáhla či v roce 2013 má dosáhnout věku 70 let.
(4) Jestliže prominutí trestu podle tohoto článku nelze vztáhnout na celou trestnou činnost, za niž byl uložen úhrnný nebo souhrnný trest, neužije se ho ani zčásti.“

[22] Právě tento článek byl aplikován v případě stěžovatele, a tudíž u stěžovatele došlo pouze k prominutí trestu, a nehledí se tedy na něj, jako by odsouzen nebyl. Jinak řečeno, amnestie má v jeho případě pouze agraciační, nikoli však rehabilitační dopady. Takový závěr ostatně již byl formulován i v judikatuře zdejšího soudu, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 209/2016 - 27, kde soud v obdobném případě shledal, že *„článkem III rozhodnutí o amnestii došlo pouze k prominutí trestu, a na stěžovatele se tedy nehledí, jako by odsouzen nebyl.“*

[23] Nejvyšší správní soud se tedy plně ztotožňuje s krajským soudem, že stěžovatel byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody ve smyslu § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců a jeho amnestování podle čl. III rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. 1. 2013 na tom nic nezměnilo.

[24] Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou přiměřenosti zrušení povolení k trvalému pobytu s ohledem na stěžovatelův soukromý a rodinný život.

[25] Dle § 174a zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, se při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délka pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povaha a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzita vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

[26] Při hodnocení přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu vychází zdejší soud z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), podle které je při přezkumu zásahu do práva na soukromý a rodinný život nutné za pomoci principu proporcionality vyvažovat zájmy cizince na jedné straně a protichůdné veřejné zájmy na straně druhé (viz rozsudek ESLP ve věci *Nunez proti Norsku*, ze dne 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09; rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*, ze dne 3. 10. 2014, stížnost č. 12738/10, rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Üner proti Nizozemsku*, ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, a rozsudek ESLP ve věci *Khan proti Německu*, ze dne 23. 4. 2015, stížnost č. 38030/12, jakož i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 - 42, či ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014 - 41).

[27] Podle Nejvyššího správního soudu postupovaly správní orgány v daném případě výše popsaným způsobem a důkladně se zabývaly otázkou přiměřenosti zrušení trvalého pobytu stěžovatele do jeho soukromého a rodinného života. Hodnotily jak povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu, tak stěžovatelovu rodinnou situaci, počet dětí a jejich věk, rozsah, v jakém by byl soukromý a rodinný život stěžovatele narušen a dospěly ke správnému závěru, že odejmutí povolení k trvalému pobytu není nepřípustným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Poukázaly na to, že stěžovatelovy děti byly k datu rozhodování žalované ve věku 14, 22 a 23 let, že bylo zjištěno, že nezletilá dcera A. má výchovné problémy, podprůměrný prospěch a spolupráce rodičů se školou je minimální, že stěžovatel je nezaměstnaný a rodina má zažádáno o sociální dávky a že stěžovateli bylo odejmuto pouze jedno z „nejvyšších“ pobytových oprávnění, a může tedy požádat o udělení „nižšího“ pobytového oprávnění. K obdobným závěrům dospěl i krajský soud, jehož posouzení se neodvíjelo pouze od posouzení ekonomické aktivity stěžovatele, jak stěžovatel naznačuje v kasační stížnosti, ale také od celkové rodinné situace, zejména od věku jeho dětí. Po důkladném posouzení nedospěly správní orgány ani krajský soud k závěru, že zrušení trvalého pobytu je nepřiměřeným zásahem do stěžovatelova soukromého nebo rodinného života, s čímž se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud. Samotný fakt, že zde má děti, z nichž jedno je nezletilé, nemůže převážit nad zásadním porušováním českého právního řádu, kterého se svou trestnou činností dopustil.

[28] Stěžovatel ostatně pominul, že s ohledem na citované ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců je nutno vzít především v úvahu závažnost nebo druh jeho protiprávního jednání. Stěžovatel svým chováním na území České republiky jasně deklaroval svůj postoj k právnímu řádu hostitelské země, a veřejný zájem na zbavení trvalého pobytu proto převážil nad ochranou jeho soukromého a rodinného života. Jak vyplývá z konstantní

judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudky ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 Azs 75/2015 - 34, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017 - 31, a ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016 - 42), stěžovatel mohl s ohledem na své protiprávní jednání a trestnou činnost předvídat, že takové jednání může vést ke zrušení jeho povolení k trvalému pobytu. Stěžovatel si měl a mohl být při páchání úmyslné trestné činnosti vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení jeho trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i v rovině zákona o pobytu cizinců (srov. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo na jeho území pobývat. Ostatně k obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 - 30, citovaném krajským soudem.

[29] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s. in fine). Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[30] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a dalších nezbytných procesních úkonech.

[31] Protože Nejvyšší správní soud nerozhodl o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, rozhodl podle § 10 odst. 1 věta prvá zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč stěžovateli, a to k rukám jeho zástupce.

[32] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. září 2018

Mgr. David Hipšr
předseda senátu